

A lakkfestékek felhasználásának története

Az első lakkok készítéséhez növényi eredetű természetes gyantákat használtak. A felmelegített gyantát természetes olajokkal (pl. lenolaj) keverték, kellően folyékonyra főzték, majd terpentinnel hígították. Ezzel az oldattal 3–4 nap alatt száradó, meglehetősen sérülékeny bevonatot készíthettek.

A *lenolaj*, majd Kínában a lakkfából nyert *lakkmaz* és az Indiában az apró lakkpajzstetű ragacsos váladéka, a *lakkmézga* használata már igazi felületvédelemnek tekinthető.

A lakkmézgát elsősorban a sellak, valamint

az Indiában és más ázsiai országokban kedvelt vörös festék készítéséhez gyűjtötték és használták már i. e. 1200-ban. A perzsa-hindi eredetű lakk szó jelentése – százezer – a viszonylag kis mennyiségű lakkmézga kiválasztásához szükséges temérdek (több tízezer) apró rovarra utal.

A lakkfesték, majd a sellak a 17. század körül került Európába, és a lakkmézga az iparosodó európai országokban is fontos árucikké vált.

A természetes eredetű lakkok minősége változó, alapanyaguk drága, ezért a mai lakkok alapanyaga már döntően műgyanta.

Az első műgyanták a bakelithez hasonló fenolgyanták voltak. A hajó- és padló-lakkokhoz ma is fenolgyantákat használnak. Ezeket váltották fel az 1930-as és 1940-es években az alkidgyanták. Ezek alkoholból, kétbázisú savból és olajból (pl. ricinus-, len-, kókusz- vagy szójaolajból) vagy zsírsavból készülnek. A lakkokhoz használt műgyantákhoz tartoznak még az aminogyanták, a poliuretánok és az epoxigyanták, a szilikonok és a vinilgyanták.